

[Victor Pürschel.]

kan godkende Udvalgsformandens Fremgangsmåde, det kan man ikke. Derfor beklager man den ogsaa umiddelbart bag efter, og derfor er denne Dagsorden parlamentarisk set et Unikum. Det eneste Punkt, hvorved den skiller sig fra den anden, er netop dette, at den i sin Beklæggelse lægger sig lige bag Formanden, der kun har rettet sin Beklæggelse til den paa gældende Forening og ikke til Offentligheden. At den konservative Ordfører derefter stemmer for denne Dagsorden og siger, at den ogsaa indeholder en Beklæggelse over for Offentligheden, er meget naturligt, og at han siger, at den eneste Forskel, der er, ikke betyder noget, og at dette er ligetil, det er vist ogsaa stemmende med almindelig parlamentarisk Sprogbrug.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Paastand af Hartvig Frisch og A. M. Hansen paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen (se ovenfor)

vedtoges med 77 Stemmer; 27 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Formanden: Dermed bortfalder det af Oluf Pedersen stillede Forslag til Beslutning.

Der er ikke mere paa Dagsordenen; men uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, for at han kan faa Lejlighed til at fremsætte et anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Boeck-Hansen): Det Forslag, vi har anmeldt, gaar ud paa, at Loven om Forbud imod Overarbejde ophæves.

Naar vi paa ny fremsætter et saadant Lovforslag, er det ganske simpelt af den Grund, at de Forudsigelser, som vi kom med, dengang Loven om Forbud mod Overarbejde blev gennemført, har vist sig at være rigtige, at dette Forbud imod Overarbejde ikke vilde gavne hverken Arbejdsgivere, Arbejdere eller de arbejdsløse, idet der nemlig ikke vilde komme flere normale Arbejdstimer, end der var i Forvejen, fordi man fik nedsat Overarbejdstimerne ganske betydeligt. Derimod hemmer dette Forbud imod Overarbejde i allerhøjeste Grad Initiativet, og da det er det frie Initiativ, der skal skaffe Arbejde, bør denne Lov efter vor Formening forsvinde. Og jeg tror, man i

Virkeligheden fra mange, mange Sider ønsker denne Lov ophævet. Den er i bedste Tilfælde overflødig, men efter vor Mening er den skadelig. Man har jo nu gennemført, eller rettere sagt gennemtrumfet, Afspadseringsregler i alle Fag, og dermed skulde man vel nok kunne genindføre den frie Forhandlingsret, saaledes at Organisationerne i hvert Tilfælde fik Lov til at forhandle om deres Arbejdsforhold ogsaa paa dette Omraade.

Det vilde jo i og for sig ogsaa være rigtigere i en Stat, der er styret som den, vi lever i, at Organisationerne havde, eller at man gengav dem deres frie Forhandlingsret ogsaa angaaende Overarbejde og Afspadseringsregler. Derfor foreslaar vi ogsaa, at de Afspadseringsregler, som er gennemført efter Loven, ophæves, medmindre Parterne er enige om at opretholde dem. Det er min faste Overbevisning, at disse Afspadseringsregler vil blive opretholdt ogsaa frivilligt, saa langt som det kan ske, uden at der af den Grund opstaar Urimeligheder. Er det Afspadseringsregler, som er fornuftige og gode, vil man ikke gaa bort fra dem, men lade dem løbe sammen med de almindelige Overenskomster alene af den Grund, at man ikke ønsker unødigt Uro, unødige Forhandlinger inden for Overenskomstperioden.

Det er klart, at en Regering som vor gerne ønsker at nedsætte Arbejdsløsheden til det mindst mulige, og Regeringen har vel fremsat dette Forslag for at søge at faa det tilstedeværende Arbejde lagt paa flere Hænder, end det var i Forvejen. Dette er i Virkeligheden mislykkedes, og derfor foreslog vi allerede i Fjor, den 13. Oktober 1937, at denne mærkelige Lov om Forbud mod Overarbejde blev ophævet. Vort Forslag kom ikke ret hurtigt til Behandling. Det var til første Behandling den 14. Januar 1938. Saa blev det sendt til et Udvalg, og saa skete der i Realiteten ikke mere end dette forunderlige, at Udvalgets Formand, da Tinget skulde hjemsendes, meddelte det høje Ting, at man ikke havde haft Tid til at gennemarbejde dette Forslag i Udvalget. Man havde virkelig ikke haft Tid til at gennemarbejde dette ganske lille Forslag! Nej, for man havde overhovedet ikke gjort noget som helst ved det, det er Sandheden. Jeg begriber ikke, at den paagældende Udvalgsformand kunde faa sig selv til at sige, at man ikke havde naaet at blive færdig.

Nu har Loven altsaa siden den Tid faaet Lov til at løbe et helt Aar, og den har ikke haft nogen som helst Virkninger i den Retning, man havde haabet. Arbejdsløshedstallet er, som bekendt, steget ganske